

Amos-podcast: Miltä opiskelu tuntuu? –tekstiversio

Marraskuu 2020

Heli: Hei, minun nimeni on Heli ja tämän Amos-podcast jakson aihe on: Miltä opiskelu Savon ammattiopistossa tuntuu?

Tilastojen mukaan tänä syksynä Sakkysssa opiskelee reilut 5600 opiskelijaa peruskoulutuksessa. Voi vaan arvata, että näin suuren joukon ajatukset ja tunteet opiskelusta vaihtelevat ja poikkeavat toisistaan.

Joka vuosi opiskelijoilta kerätään opiskeluprosesseihin liittyvää palautetta muun muassa Amispalautteen muodossa, mutta sellaista kyselyä, jossa kartoitettaisiin opiskelijoiden tunteita ei tällä hetkellä ole.

Emme, podcast-tiiminä ota kantaa siihen, pitäisikö sellainen kysely olla, mutta lähdimme kuitenkin tätä asiaa hiukan selvittämään. Ja suoraan kysymykseen ”Miltä opiskelu Savon ammattiopistossa tuntuu?” saimme suoria vastauksia, tässä muutamia niistä:

Useita eri puhujia:

Amiska on best. Hauskalta. Raskaalta. Hyvältä. Aivan kauhealta.

Kivaa, mahtavaa nukkua välillä päivän aikana.

Kehittävältä. Motivoivalta. Rankalta.

Joskus superkivaa ja nauttii, mutta joskus vähä inhottavaa

Tosi mukavalla.

Välistä uuvuttavaa, mutta myös mahtavaa

Yto-jaksot on huonoja.

Kaksoistutkinto on aika rankkaa

Ihan mukavalta. Paras luokka ikinä. Elämää mullistavalle. En tykkää. Aika kivalta.

Heli: Niinhän se tietysti on, että opiskelu synnyttää monenlaisia tunteita, niin kuin tärkeät asiat yleensä tekevät. Siihen, mikä noihin tunteisiin vaikuttaa lienee lukemattomia syitä. Ainakin sillä, onko valittu ala oikealta tuntuva, on suuri merkitys. Samoin opettajalla ja opiskelukavereilla voi olla paljon valtaa, kun puhutaan tavalliseen koulupäivään liittyvistä tunteista.

Haastattelu alkaa:

Yulia: Hei kaikille! Täällä on tänään minun kanssa Savon ammattiopiston opiskelijoita. Kerrotteko, ketä te olette ja mitä opiskelette?

Anna: Anna Makkonen ja olen opiskellut Valmassa kaksi viikkoa. Minä tulin Venäjältä Karjalasta. Opiskelen suomen kieltä Valmassa. Aiemmin olen ollut suomenkielenkurssilla viisi kuukautta tai neljä. Opiskelin myös Kansalaisopistossa yhden vuoden.

Yulia: Entäs sinä?

Meisam: Minä olen Meisam Hosseini, olen afgaanilainen. Olen asunut melkein viisi vuotta Suomessa, Kuopiossa. Opiskelin jo kolme vuotta peruskoulua ja yhden vuoden ammattikoulussa sisustusalaan, mutta tällä hetkellä olen Valmassa, koska haluan vaihtaa alaa. Haluaisin olla lähihoitaja ja nyt olen päässyt siihen koulutukseen. Ja ensi viikon maanantaina se alkaa.

Yulia: Onneksi olkoon!

Meisam: Kiitos!

Yulia: Miten kauan olet ollut Savon ammattiopiston opiskelija?

Meisam: Ehkä kolme kuukautta tai neljä kuukautta. En muista hyvin.

Yulia: Joo, kolme-neljä kuukautta ja Anna sinä sanoit, että muutaman viikon?

Anna: Kaksi viikkoa.

Yulia: Seuraava kysymys onkin, miltä tuntuu olla Savon ammattiopiston opiskelija?

Meisam: Normaalisti, ei mitenkään erikoiselta. Mun mielestä kaikki ammatissa tai koulussa on ihan samanlainen, ei mitään eroa. Vain, jos sä olet maahanmuuttaja, niin opiskelet enemmän suomen kieltä. Ja sä tutustut uusien ihmisten kanssa, ja sulla on uusi opettaja tai uusi kaveri. Mun mielestä voi sanoa, että normaali ja vähän kiva.

Yulia: Joo, normaalia ja vähän kivaa. No, entäs Anna?

Anna: Minä tunnen ihan normaalisti. En ota stressiä koulusta, koska on paljon tuttuja. Minä en pelkää uusia ihmisiä.

Yulia: Kyllä, se varmasti sinua auttaa. Varsinkin kun sanoit, että paljon tuttuja on jo tässä koulussa.

Anna: Kyllä.

Haastattelu loppuu.

Heli: Niin kuin tuosta Yulian, Meisamin ja Annan keskustelustakin kävi ilmi, me olemme hyvin erilaisia siinä, miten paljon stressiä uuden opiskelu meissä aiheuttaa. Ja sillä, tuntuvatko omat tavoitteet mahdollisilta, on motivaation kannalta ratkaiseva merkitys. Jos tuttuja ei koulussa vielä ole, niin ainakin koulun henkilökunnasta pitäisi löytyä joku, jolle voi jutella ja vaikka yhdessä miettiä opiskeluun liittyviä asioita.

Yulia haastatteli laboratorio alalla opiskelevaa Aleksandraa ja nyt kuulette, mitä hän kertoi opiskeluun liittyvistä tunnelmista:

Haastattelu alkaa

Yulia: Moi Aleksandra.

Aleksandra: Terve!

Yulia: Kerrotko vähän minulle kuka sinä olet ja mitä sinä opiskelet?

Aleksandra: Minä olen Alexandra Jääskeläinen. Olen asunut Suomessa noin 7 vuotta ja nyt minä pääsin opiskelemaan Savon ammattiopistoon laborantiksi.

Yulia: Joo eli laboratorioalaa, opiskelet tällä hetkellä?

Aleksandra: Joo!

Yulia: Kyllä. Voisitko vähän kertoa, miltä tuntuu olla Savon ammattiopiston opiskelija?

Aleksandra: Ennen opiskelua se oli tosi jännittävää. Minä olin hermostunut tosi kovasti, koska ennen mulla oli kokemus opiskella Pohjois-Savon opistossa. Se on tosi pieni ja kodikas opisto ja siellä me olimme kuin yksi iso perhe. Mutta tässä on iso ja tosi monimutkainen oppilaitos, monta rakennusta, monta ihmistä ja se oli tosi pelottava mulle. Myös ala oli kokonaan uusi minulle.

Yulia: Kyllä. Kuulostaa aika jännittävälle. Oliko sinulla jotain odotuksia, kun hait tänne opiskelemaan?

Aleksandra: Mulla oli semmoisia odotuksia, että minä tiedän, että tästä minä voin saada hyvää koulutusta ja myös työskentelyn mahdollisuudet ovat hyvät. Minä kuulin, että entisen vuoden valmistuneet saivat sataprosenttisesti kaikki työpaikkoja ja myös se kannustaa opiskelemaan.

Yulia: Varmasti tämä tuo lisää motivaatiota tähän opiskeluun.

Aleksandra: Joo.

Yulia: Kerrotko vähän tarkemmin, millaista on opiskella laboratorioalalla? Mikä on helppoa ja mikä on vaikeaa?

Aleksandra: Se on tosi mielenkiintoista opiskelua, koska voin sanoa, että ensimmäisestä päivästä olemme labrassa harjoittelussa ja kaikki tiedot ja osaamiset me saamme näiden käsien kautta. Se on tosi mukavaa ja myös teoria imeytyy paremmin, kun se on aina harjoittelun kanssa.

Yulia: Miten tämä Suomen kieli ja opiskelu suomen kielellä?

Aleksandra: Hyvä kysymys! Se oli myös jännittävä mulle, kun minä aloitin opiskelemaan, koska kemia ei ole niin helppo oppiaine omalla kielellä eikä myöskään toisella kielellä. Plussa on, että monet käsitteet kuulostavat samalta, esimerkiksi suomeksi molekyyli ja venäjäksi se on molekyla. Se kuulostaa samanlaiselta. Se auttaa yhdeltä puolelta, mutta toiselta puolelta on vaikea ymmärtää monia selityksiä vieraalla kielellä. Alussa minä kirjoitin itselle tosi paljon muistilappuja,

pieni sanakirja oli aina mukana ja minä selitin ja käänsin sanakirjan avulla tosi paljon. Nyt on helpompi!

Yulia: Joo, kyllä

Aleksandra: Myös helpotus on, että minä odottamatonta kyllä, muistan tosi paljon koulusta.

Yulia: Aika kovaa työtä! Tai kuulostaa sellaiselle, että voimia ja energiaa vie tällainen opiskelu. Opiskeletko paljon myös kotona?

Aleksandra: Joo, voin sanoa, että joka päivä. Mulla on vielä kotitehtäviä. Se ei ole pakollisia eikä virallisia kotitehtäviä, se on minun oma-aloitteinen.

Yulia: Kyllä.

Aleksandra: Minun pitää lukea vielä kerran ja kääntää tarkasti jotakin, ja vaikka toistaa ääneen muutamia sanoja, koska joskus se on vaikeaa sanoa äkkiä, esimerkiksi joidenkin yhdistelmien nimi voi olla vaikea sanoa.

Yulia: Olisin seuraavaksi kysynytkin, että mikä on sinun alasi, laboratorioalan vaikein sana? Tai sinulle vaikein.

Aleksandra: No voin sanoa että, esimerkiksi ensimmäisenä päivänä, kun olimme labrassa meillä oli tutustuminen ja meille oli esitetty tosi paljon labra-astioita. Ja eka päivänä se oli kuin linnunlaulu, kaikki nämä nimet. Pikkuhiljaa nyt minä ymmärrän ja osaan, mikä on erlenmeyer, mittalasi, byretti, eksikaattori.

Yulia: Kuulostat jo asiantuntijalta omalta alaltasi!

Aleksandra: Nyt sinä ymmärsit minun tunteita.

Yulia: Kyllä ymmärrän. Kiitos paljon tästä haastattelusta!

Aleksandra: Kiitos.

Haastattelu loppuu

Heli: Eipä ihme, että ensimmäisenä koulupäivänä kuullut termit ovat olleet kuin linnun laulua, niin paljon uutta ammattisanastoa opiskelijoille tulee lähes alasta riippumatta. Yulian kanssa olemme saaneet ihmetellä kone ja tuotantotekniikan ammattisanastoa ja termejä tänä syksynä. On helppo samaistua uusiin opiskelijoihin ja haasteisiin joita he kohtaavat, mutta myös samalla huomata se merkitys, mikä ilmapiirillä ja toisten tuella on. Joskus se tuki on vain ystävällinen katse tai pään nyökkäys, pieni merkki siitä, että sinäkin kuulut porukkaan.

Yulia ja minä keskustelimme kone- ja tuotantotekniikan opiskelijan Eduardon ja Andrein kanssa siitä, miltä opiskelu tuntuu?

Haastattelu alkaa:

Yulia: Miltä tuntuu teidän opiskelu? Mitä Eduardo voisit siihen sanoa?

Eduardo: Minusta tuntuu ihan mukavalle ja kivalle. Täällä minun kokemus oli, että on mahtavaa! Kaikki on mennyt läpi ja ihan hyvin. Ei ole mitään stressiä tai ongelmia.

Yulia: Se on aika mukavaa kuulla ja opiskelu on melkein loppusuoralla.

Eduardo: Vielä on 1,5 vuotta opiskelua. Vällillä tulee semmoinen aika, ettei onnistu mitään. Kaikki on hankalaa! Se on hyvää, koska sen jälkeen sinä opit ja sitten sinä onnistut paremmin.

Heli: Miltä se tuntuu, kun kaikki menee hankalasti?

Eduardo: Minulla ensin tämä ottaa päähän. Miksi? Sen jälkeen minä yritän rauhoittua ja sitten haluan ymmärtää miksi ei onnistu ja mikä virhe tai ongelma oli ja sen jälkeen korjaan sen. Jos ei onnistu mikään, minä lähden pois. Laitan musiikkia korville ja katsotaan asiat ensi viikolla!
(naurua)

Heli: Pitää nollata!

Yulia: Pitää aja kone referenssiin! Niinkö? (naurua)

Eduardo: Kyllä, se on pakko! (naurua)

Yulia: Mitäs Andrei voi tähän sanoa? Miltä tuntuu olla kone- ja tuotantotekniikan opiskelija?

Andrei: Hyvältä tuntuu! Vähän hankalaa, koska eri opettajat käyttävät eri sanastoa. Alalla on erilaista tekniikkaa: kuljetus, nopeusasiat. Kun hän sanoo, mitä minun pitää tehdä tässä harjoituksessa ja millä tekniikalla, niin yksi ja sama ei aina käy. Koneistajan ja asentajan pitää ajatella ja tarkistaa monta mittasuhdetta, lukua.

Haastattelu loppuu

Heli: Oikeastaan meistä jokainen voi kääntää jonkun toisen päivän joka parempaan tai huonompaan. Pienet teot vaikuttavat paljon. Tässä kaikki tällä kertaa...Kiitos, kun kuuntelit!